

llops de mar no ploren?—, Tabarca li fa adéu per sempre, i gràcies.

Cinc mil metres de canonada han hagut de creuar la mar, duent el preciat líquid, cent vint metres cúbics d'aigua diaris per a l'illa Plana.

José Luis Lassaleta, alcalde d'Alacant, ha fet un ban que llegeix emocionat el dia de la arribada de l'aigua: «Ja tenim aigua, cap veí de Tabarca no podrà queixar-se de ser un alacantí de segona categoria, el somni s'ha fet realitat.»

**Vuitanta cases
queden a Tabarca i
tan sols cent quinze
persones, la majoria,
velles que viuen soles
tot l'any**

Després de l'alegria de l'aigua i una vegada que els turistes han eixit amb l'últim vaixell del dia a les vuit, Tabarca es queda tranquil·la, esperant la nit; la nit, que també arriba a l'illa Plana quan el sol es pon darrere Santa Pola, allí al fons, xicoteta.

La llum elèctrica podrà utilitzar-se fins a la una de la matinada, després tot fosc, fogueres dels qui acampen, llumenetes dèbils en poques cases. «Ens alcem a les quatre i mitja». Silenci i soroll d'onades

contra les muralles de la petita ciutat fortificada.

A l'hivern, la llum, la tallen a les onze de la nit; aquest és un des problemes que té Tabarca, segons que ens diu l'alcalde de l'illa: «Prompte, molt prompte ens instal·laran —diu— energies alternatives, com la solar. I Tabarca no pot queixar-se d'hores de sol.»

La llum, l'aigua que ja tenen, l'hotel que construeix la Conselleria, el polisportiu que fan a la Nau, el port xicotet i perillós quan la mar s'enutja, coses que cal fer, que necessita Tabarca.

Literatura

Llegir Josep Carner, avui

Ricard BIASCO

Amb motiu del centenari del naixement de Josep Carner, s'ha produït a *L'Avenc* una interessant polèmica entre Salvador Oliva, Àlex Broch i Jaume Vidal i Alcover. No hi vull prendre partit. Només assenyalar la importància del debat, el nus del qual podríem expressar així: ¿què esperem del poeta? ¿què, de la lectura d'un poeta? O, plantejant-ho altrament: ¿quina valoració fer avui d'un autor que ja ha esdevingut un clàssic, malgrat que no haja perdut encara la modernitat? Com veieu, la qüestió no és pas banal.

Tanmateix, no hi entraré a respondre. Particularment, em vaga més, en l'avinentsa del centenari, d'evocar aquell moment, ja llunyà, en què vaig llegir Carner per primera vegada. Comptava aleshores

setze anys, edat en la qual un hom llegeix en un estat de virginal innocència, d'impossible repetició fisiològica però no espiritual, si sabem conservar intacta, al fons del nostre ésser, una dosi de candor primigènia, no entelada per posteriors agressions acadèmiques, crítiques o erudites. Candor indispensable per acostar-se a la poesia.

Fou Rafael Tasis qui em féu arribar, poc després de visitar Barcelona durant el II Congrés d'Intel·lectuals Antifeixistes, un voluminós lot de llibres del Servei de Biblioteques del Front de la Generalitat de Catalunya. N'hi havia tres de Carner. La segona edició revisada d'*Els fruits saborosos* i els encara recents *La primavera al poblet* i *Lluna i llanterna*. Els dos primers em descobriren un poeta fort —com cap altre dels que coneixia en

català— en el domini de la llengua i en la facultat de comunicar la senzilla i alhora misteriosa màgia del vers. Un artista capaç de transformar la quotidianitat en vibració poètica, amarada de vegades amb una dolça ironia, escut rene del qual protegia púdica-ment la pròpia intimitat, sovint tan sols insinuada. En la «represa de temes xinesos» que és *Lluna i llanterna* el poeta se'm revelà en una dimensió més àmplia. En l'evident exotisme dels assumptes, en l'aparent distanciament del torsimany que fon dues cultures dispars, hi trobí, a més d'una notable versatilitat tècnica, l'enlluernament d'un poderós lirisme personal, elegant, fluid, penetrador, delicat. En tots tres llibres, hi vaig admirar la disciplina exigent a la vora de la fresca inspiració. *Rara avis*.

Després, prou després,

he llegit els altres llibres de Carner, és clar. Algú, com *Nabí*, precedit d'un aclaridor pròleg de Gabriel Ferrater. Les noves lectures, emperò, no van destruir el meu judici inicial, ans el confirmaren. És per això que jo recomanaria ara, abans que res, tractar d'apropar-se de nou a Carner amb la ingenuïtat primerenca de l'adolescent. Perquè potser el capirem millor si anem a ell verges de tota «explicació» prèvia i aliena. A la poesia, quan és d'una veritat indiscutible, li calen poques exègesis. Els aristarcs fan nosa quan podem gaudir-la encara amb la suficient dosi de candor.